

Despre continuitate

Blacks

Nu am pretenții de la tine, soartă,
acum, când am ajuns la asfințit,
să îmi deschizi a Nemuririi poartă
prin care să pătrund îmbătrânit,

Nu îmi doresc a scepтрului magie
drept compensații pentru al meu trecut
Am respectat sub propria-ți regie
în fraza vieții rol de-anacolut?

Erori au fost de-a lungul și de-a latul
pe care le-ai fixat într-un album
Ți-am respectat dorința și păcatul
de a trăi un nedorit fatum?

Nu te grăbi în a-mi deschide poarta
să mă primești pentru al meu parcurs
crezând c-a ta dorință mi-e consoarta
ce-am acceptat-o fără de recurs!

A fost... așa, o liniște deplină,
O neștiută cale de a fi...
Și pas cu pas, pe drumul spre Lumină
m-am îndreptat fără ca tu să știi.

Cu trupul am parcurs a ta dorință,
Dar gândul l-am trimis către zefir,
ferit fiind de cruda-ți ingerință,
să-și facă din Lumină un chimir.

În el am pus a lumii căutare,
dorința ei de-a face înc-un pas
spre-un nenăscut moment de așteptare
ce va afla al omului compas.

În tremurata stare a luminii
etajele s-au prăbușit scrâșnind,
rupând din nevăzutele confinii
ce îngrădeau al omului colind.

A omului gândire luminată
porni șiragul lung de căutări
Catedre s-adunară laolaltă

ca să susțină-un munte de-întrebări.

Ce întrebări? - o cale nezărită,
în Universul fără de străfund
Dar cu răspunsuri veșnic pietruită
de-acei pietrari cu spiritul arzând.

Ei au întins prin propria voință
o aderentă cale de atac
ca să pășim spre-a lumii biruință,
nu în mocirla unui bivuac.

Pe astă cale, din a vieții creșă
am încercat și eu ca să pășesc
Dar trupului nu i-am trimis depeșă
să îmi susțină visul ostășesc.

C-o rugămintă vin la tine, soartă,
Acum, cand am ajuns la asfințit:
Indică-mi încă-o viață pe-a ta hartă
ca să continui tot ce-am plănuit!